

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ท้องถิ่นเป็นพื้นฐานและองค์ประกอบสำคัญที่รวมกันเป็นชาติ โดยที่แต่ละท้องถิ่นย่อมมีทรัพยากร สภาพแวดล้อม การสะสมทางภูมิปัญญา ตลอดจนเงื่อนไขและปัจจัยที่แตกต่างกันอันมีผลให้ความต้องการ และแนวทางการจัดการประโยชน์สุขของแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกันไปด้วย การส่งเสริมให้แต่ละท้องถิ่นสามารถปกครองตนเองได้ตามสมควร จึงเป็นสิ่งจำเป็นและสอดคล้องกับความเป็นจริงภายในท้องถิ่นนั้น ๆ จะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นมีโอกาสที่จะตื่นตัวต่อการมีส่วนร่วมกำหนดอนาคตของท้องถิ่นเอง อันน่าจะเกิดผลดีต่อการพัฒนาท้องถิ่นมากกว่าที่รัฐจะเป็นผู้กำหนดหรือควบคุม เพราะการดำเนินการของรัฐโดยทั่วไปย่อมผ่านทางเจ้าหน้าที่ของรัฐ จนอาจจะเลยความประสงค์และความจำเป็นที่แท้จริงของแต่ละท้องถิ่นนั้น (ชาติ ชัยเศรษฐริยะ และมานิตย์ จุมปลา. 2541 : 104-105)

แนวคิดหลักในการบริหารบ้านเมืองนั้นมีอยู่ 2 ประการ คือ แนวคิดเรื่องรัฐ และแนวคิดเรื่องปัจเจกชน บ้านเมืองใดเน้นความสำคัญของรัฐมาก ก็จะรวมอำนาจมาก บ้านเมืองใดเน้นความสำคัญของปัจเจกชนมาก ก็จะกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพอย่างกว้างขวางและกระจายอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นปกครองตนเอง การบริหารประเทศภายใต้ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ โดยปกติกัมมีการรวมอำนาจสูง แต่สำหรับประเทศไทยกลับปรากฏว่าการกระจายอำนาจให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่นมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ (รสสุคนธ์ รัตนเสริมพงศ์. 2546 : 5)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรที่เกิดขึ้นตามหลักการกระจายอำนาจปกครอง กล่าวคือ เป็นองค์กรที่รับมอบภารกิจบางอย่างจากรัฐมาดำเนินการจัดทำเอง โดยภารกิจที่จัดทำนั้นเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับท้องถิ่น และเป็นภารกิจที่ท้องถิ่นสามารถจัดทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่ารัฐ เนื่องจากเป็นกิจการที่มีลักษณะเฉพาะขึ้นอยู่กับสภาพความเป็นอยู่ของท้องถิ่นแต่ละแห่ง ดังนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงน่าจะเข้าใจปัญหาและจัดทำภารกิจเหล่านี้ได้ดีกว่าส่วนกลาง การจัดทำภารกิจดังกล่าวจึงถือเป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รัฐมอบหมายให้ ซึ่งองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นย่อมมีอิสระในการบริหารจัดการกิจการดังกล่าวตามแนวของตนเอง โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลจากส่วนกลาง ทั้งนี้อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีขอบเขตเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับรัฐเป็นผู้กำหนด (สมคิด เลิศไพฑูรย์. 2550 : 349)

ในประเทศไทยก่อน พ.ศ. 2542 มีการแบ่งประเภทของการปกครองส่วนท้องถิ่นออกเป็น 2 รูปแบบ คือ รูปแบบทั่วไปที่ใช้แก่ท้องถิ่นทั่วทั้งประเทศ และรูปแบบพิเศษที่ใช้เฉพาะท้องถิ่นบางแห่ง ซึ่งรูปแบบการจัดระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทั้ง 2 รูปแบบนี้ ได้ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ว่าให้จัดระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น คือ 1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด 2. เทศบาล 3. สุขาภิบาล และ 4. ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่กฎหมายกำหนด (สมคิด เลิศไพฑูรย์. 2550 : 289 - 290)

ภายหลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬใน พ.ศ. 2535 ได้มีการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเมืองให้เป็นประชาธิปไตยมากขึ้น โดยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ปรับปรุงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีลักษณะสอดคล้องกับหลักการประชาธิปไตย มีความเป็นอิสระ และเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้น อันเป็นผลทำให้มีการยกฐานะสภาตำบลให้เป็นนิติบุคคล และมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด การร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้ดำเนินการไปพร้อม ๆ กับการร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการปฏิรูปประชาธิปไตย ได้กำหนดให้การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหมวดหนึ่งในรัฐธรรมนูญ และได้แสดงเจตนารมณ์อย่างชัดเจนที่จะสนับสนุนให้ประชาชนชาวไทยมีอำนาจปกครองตนเองอย่างเป็นอิสระในระดับท้องถิ่น การปฏิรูปการบริหารท้องถิ่นในด้านโครงสร้าง เป็นผลมาจากการที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการกำหนดโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใหม่ให้สอดคล้องกับหลักการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในระบบการบริหารท้องถิ่นของไทยพอสรุปได้ 2 ประการ ประการแรก คือ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบและจำนวนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประการที่สอง คือ การปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ก่อนการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 องค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นของไทย มี 6 รูปแบบ ดังนี้ 1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด 2. เทศบาล 3. สุขาภิบาล 4. องค์การบริหารส่วนตำบล 5. กรุงเทพมหานคร 6. เมืองพัทยา ทั้งนี้ รูปแบบที่ 1-4 เป็นรูปแบบที่ใช้จัดการปกครองท้องถิ่นโดยทั่วไป ส่วนรูปแบบที่ 5 และ 6 คือ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา เป็นรูปแบบพิเศษที่ใช้เฉพาะท้องถิ่น ต่อมา เมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 มาตรา 285 กำหนดให้โครงสร้างหลักของ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบด้วย ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหาร ทำให้โครงสร้างของสุขาภิบาล ซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการชุดเดียว กลายเป็นโครงสร้างที่ขัดต่อ รัฐธรรมนูญ แต่ต่อมาได้เปลี่ยนแปลงนโยบายเป็นการเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาล ที่มีอยู่ทั้งหมดเป็นเทศบาลและยกเลิกการปกครองท้องถิ่นรูปแบบสุขาภิบาล ทั้งนี้ได้มีการประกาศพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2542 เป็นผลให้รูปแบบขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นไทยลดลง เหลืออยู่เพียง 5 รูปแบบ (รสสุคนธ์ รัตนเสริมพงศ์, 2546 : 19-24)

องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีวิวัฒนาการมาจาก สภาจังหวัด และพัฒนาเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามสถานการณ์ทางการเมือง โดย ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดิน พ.ศ. 2475 รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น ให้เกิดขึ้นในภูมิภาคต่างๆ นอกจากจะมีการปกครองท้องถิ่นรูปแบบ เทศบาลที่จัดตั้งขึ้นครั้งแรก ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2476 แล้ว ยังได้กำหนดให้มี สภาจังหวัดขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยเทศบาลไปพร้อมกัน โดยสภาจังหวัดในสมัยนั้น ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมาจากประชาชนในเขตจังหวัด และมีอำนาจหน้าที่ในการให้ คำปรึกษาแก่รัฐบาล การแบ่งสรรเงินอุดหนุนให้แก่เทศบาลภายในจังหวัด การตรวจสอบ การปฏิบัติงานของหน่วยราชการส่วนท้องถิ่นภายในจังหวัด จึงมีลักษณะเป็นสภาที่ปรึกษา ในการบริหารราชการ โดยยังมีได้มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่แยกต่างหากจากราชการส่วนภูมิภาค แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลมีความประสงค์ที่จะแยกกฎหมายเกี่ยวกับสภาจังหวัดไว้ โดยเฉพาะจากกฎหมายว่าด้วยเทศบาล จึงได้ตราพระราชบัญญัติสภาจังหวัด พ.ศ. 2481 ขึ้น โดยสภาจังหวัดประกอบด้วยสมาชิกสภาซึ่งได้รับเลือกมาจากประชาชนในเขตจังหวัด และมีอำนาจหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของกรมการจังหวัดซึ่งเป็นราชการส่วนภูมิภาค แต่กรมการ จังหวัดไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับคำปรึกษาของสภาจังหวัดเสมอไป ต่อมาได้มีการ ประกาศใช้ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2495 กำหนดให้ผู้ว่า ราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบการบริหารราชการ

ในจังหวัดของกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ ทำให้อำนาจของกรมการจังหวัดโอนไปเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด จึงทำให้สภาจังหวัดมีฐานะเป็นสภาที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด ต่อมารัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดขึ้น โดยการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าสภาจังหวัดเดิมตามพระราชบัญญัติสภาจังหวัด พ.ศ. 2481 มีหน้าที่เพียงเป็นที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ขาดอำนาจหน้าที่ที่จะทำนุบำรุงท้องถิ่นในเขตพื้นที่ กฎหมายฉบับดังกล่าวได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเป็นนิติบุคคล

องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคายในปัจจุบัน เป็นหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546 มีพื้นที่เต็มทั้งจังหวัด มีอำนาจหน้าที่และรายได้เป็นของตนเองโดยเฉพาะ องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีลักษณะพิเศษที่นอกเหนือจากจะมีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัดแล้ว พื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดยังทับซ้อนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ได้แก่ เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล ตลอดจนรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีแหล่งรายได้ที่แตกต่างไปจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น ๆ

การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย มีปัญหาหลายประการ ได้แก่ ปัญหาด้านพื้นที่และอำนาจหน้าที่ ปัญหาด้านรายได้ ปัญหาประสิทธิภาพในการบริหารงานบุคคลและปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัญหาการถ่ายโอนภารกิจจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สำหรับแนวโน้มขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในอนาคต จะเป็นองค์กรที่รับผิดชอบการประสานแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายในจังหวัด รับผิดชอบในโครงการขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นพื้นที่เชื่อมต่อระหว่างท้องถิ่นต่าง ๆ (ชลธิ์ ยังตรง, 2546 : 66 - 71)

นอกจากนี้ยังมีผลงานการวิจัยเรื่อง “การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ตามความคิดเห็นของกำนันในจังหวัดหนองคาย” ของมนตรี หมวกไสว (2550 : บทคัดย่อ) พบว่า การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคายโดยรวมและรายได้ด้านอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการปราบปรามยาเสพติดด้านการบริหารและพัฒนาบุคลากร ด้านการเศรษฐกิจและการแก้ไขปัญหาความยากจน ด้านการกีฬาและการท่องเที่ยว ด้านการศึกษาและการศาสนา

วัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยรามคำแหง (2547 :62 - 64) รายงานผลการประเมินประสิทธิภาพการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกแห่งมีประสิทธิภาพการบริหารงานอยู่ในระดับปานกลาง สภาพปัญหาที่จะต้องทำการแก้ไขจำแนกได้ ดังนี้

1. สภาพปัญหาที่ต้องทำการแก้ไขโดยเร่งด่วน ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการมีอัตรากำลังไม่เพียงพอตามโครงสร้างแผนอัตรากำลัง ปัญหาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัญหาเกี่ยวกับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด
2. สภาพปัญหาที่สามารถทำการแก้ไขตามปกติได้ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการประกาศนโยบายของคณะผู้บริหารให้สภา บุคลากรและประชาชนทราบ ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารงบประมาณ/รายได้ ปัญหาเกี่ยวกับวัสดุ/ครุภัณฑ์ ปัญหาเกี่ยวกับสำนักงาน ปัญหาเกี่ยวกับการเปิด โอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วม ปัญหาเกี่ยวกับความสนใจต่อการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชน ปัญหาเกี่ยวกับการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ปัญหาเกี่ยวกับการตัดสินใจ ปัญหาเกี่ยวกับระบบการตรวจสอบถ่วงดุล และปัญหาเกี่ยวกับระบบการให้บริการเอกชน/ประชาชน

จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้วิจัยในฐานะสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย มีความสนใจการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย เพราะมีความเชื่อมั่นว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคายซึ่งเป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นขนาดใหญ่และมีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัด จะสามารถพัฒนาจังหวัดหนองคายตามเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดได้ ทรัพยากรการบริหารจึงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการบริหารงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย การที่จะสร้างระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพได้นั้น จะต้องมีการศึกษาวิจัยปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคายในลำดับแรก ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานวิจัยจะเป็นผลงานทางวิชาการที่น่าเชื่อถือในการเสนอนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ได้พิจารณานำไปเป็นทางเลือกหนึ่งในการปรับปรุง พัฒนา และแก้ไขปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จำแนกตามเพศ ประเภทบุคลากร การศึกษา และระยะเวลาการปฏิบัติงานแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย

สมมติฐานของการวิจัย

ปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จำแนกตามเพศ ประเภทบุคลากร การศึกษา และระยะเวลาการปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีระดับปัญหาการใช้ทรัพยากรการบริหารงานแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จำนวน 195 คน จำแนกได้ดังนี้

1.1 ข้าราชการ	จำนวน	97 คน
1.2 ลูกจ้างประจำ/พนักงานจ้าง	จำนวน	98 คน
รวม	จำนวน	195 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยการเปิดตารางเครจซี่และมอร์แกน ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

2.1 ข้าราชการ	จำนวน	78 คน
2.2 ลูกจ้างประจำ/พนักงานจ้าง	จำนวน	78 คน
รวม	จำนวน	156 คน
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) คือ คุณลักษณะของบุคลากร องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย แบ่งเป็น

3.1.1 เพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

3.1.2 ประเภทบุคลากร ได้แก่ ข้าราชการและลูกจ้างประจำ/
พนักงานจ้าง

3.1.3 การศึกษา ได้แก่ ประถมศึกษา - มัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า, ปวส./
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า และปริญญาตรีขึ้นไป

3.1.4 ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ได้แก่ ไม่เกิน 5 ปี, ตั้งแต่ 5 ปี – 10 ปี
และมากกว่า 10 ปี ขึ้นไป

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) คือ ระดับปัญหาการใช้ทรัพยากร
การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จำนวน 4 ด้าน ปรับปรุงจาก
กรอบแนวคิดของปัญญา ปุยเปีย (2534 : 29 – 30) ได้แก่

3.2.1 ด้านบุคลากร (Man)

3.2.2 ด้านการเงินและงบประมาณ (Money)

3.2.3 ด้านวัสดุและอุปกรณ์ (Material)

3.2.4 ด้านการบริหารจัดการ (Management)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์การบริหารส่วนจังหวัด หมายถึง องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย
ที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และแก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546

2. บุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย หมายถึง ข้าราชการ
ลูกจ้างประจำ/พนักงานจ้าง องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย

3. ปัญหาการบริหารงาน หมายถึง ปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วน
จังหวัดหนองคาย จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์
และด้านการบริหารจัดการ ดังนี้

3.1 ปัญหาด้านบุคลากร หมายถึง ปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ บุคลากรมีไม่เพียงพอ
ในการปฏิบัติงาน บุคลากรมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอในการปฏิบัติงาน บุคลากรขาด
ความเข้าใจในบทบาทและอำนาจหน้าที่ของตนเอง บุคลากรมีวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับงานที่
ปฏิบัติ บุคลากรไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่ปฏิบัติ บุคลากรขาดการอบรมในการ

ปฏิบัติงาน บุคลากรขาดความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ บุคลากรมีความขัดแย้งในการปฏิบัติหน้าที่และบุคลากรปฏิบัติงาน ไม่ถูกต้องตามระเบียบหรือมีพฤติกรรมที่ส่อไปในทางทุจริต

3.2 ปัญหาด้านการเงินและงบประมาณ หมายถึง ปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีงบประมาณไม่เพียงพอในการดำเนินงาน งบประมาณที่ได้รับไม่สอดคล้องกับภารกิจ ระเบียบการเบิกจ่ายเงินไม่คล่องตัวและไม่เป็นปัจจุบัน การจ่ายเงินไม่เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ รัฐบาลจัดสรรงบประมาณต่ำกว่าที่กำหนด การจัดเก็บค่าภาษีอากรและค่าธรรมเนียมไม่มีประสิทธิภาพ การจ่ายเงินไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ มีการจัดซื้อวัสดุ ครุภัณฑ์มากเกินไปจนเกิดความจำเป็น และมีการทุจริตและแสวงหาประโยชน์ใน การจัดซื้อจัดจ้าง

3.3 ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ หมายถึง ปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงานมีไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงานไม่ทันสมัย วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานไม่สอดคล้องกับลักษณะงานที่ปฏิบัติ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานมีไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ในด้านการประชาสัมพันธ์ไม่มีประสิทธิภาพ สำนักงานไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานของบุคลากร ไม่มีการบริหารจัดการวัสดุอุปกรณ์ในการทำงานอย่างเป็นระบบ และเครื่องจักรกลชำรุดและไม่เพียงพอ

3.4 ปัญหาด้านการบริหารจัดการ หมายถึง ปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ นโยบายในการปฏิบัติงานไม่ชัดเจน ไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของงาน ผู้บริหารขาดวิสัยทัศน์ในการบริหารงานการบริหารงานไม่ยึดหลักคุณธรรม ขาดการกระจายอำนาจในการบริหารงาน ขาดการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่มีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ขาดการลดขั้นตอนในการปฏิบัติงานและบริการประชาชน ไม่มีการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และไม่มีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ข้อสนเทศที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการพิจารณาแก้ปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย